

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	9
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Natuurbescherming	10
Waterwet	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	10
Bijstand	11
Bestuursrecht overig	12
APV	12
Gemeentewet	13
Huisvesting	13
Open overheid	14
Openbare manifestaties	16
Verkeer	16
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Opvang	18
Vreemdelingenbewaring	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 1012

MK ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4803](#)

college van burgemeester en wethouders van Doetinchem, appellant.

Awb 1:3 lid 3

BESLUIT. WEGENVERKEERSWET. Niet tijdig nemen van een besluit op het verzoek van wederpartij om handhaving van een verkeersbesluit. I.c. heeft [wederpartij] in een brief, zijnde een reactie op een ontwerp-beheersverordening, verzocht om handhavend optreden tegen het verkeer dat onbevoegd gebruik maakt van een gedeelte van de Heijdendaalseweg. Dit verzoek kan niet worden aangemerkt als een aanvraag om een besluit te nemen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Ten tijde van het indienen van het verzoek gold het besluit van 9 augustus 2017, waarin het gedeelte van deze weg gesloten is verklaard voor alle motorvoertuigen met uitzondering van bestemmingsverkeer. Het verzoek om handhaving van dit besluit komt erop neer dat controles zouden moeten worden verricht en mogelijke overtredingen worden bestraft. Het verrichten van controles is een feitelijke handeling. Daarnaast gaat het hier niet om een verzoek om tegen een concrete overtreding van een wettelijk voorschrift op te treden door het opleggen van een bestuurlijke sanctie. Evenmin gaat het om een verzoek tot het nemen van een verkeersbesluit met een verdergaande strekking dan het besluit van 9 augustus 2017. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 04-03-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:671](#).

JnB 2025, 1013

ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4812](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk.

Awb 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

BELANGHEBBENDE. WABO-milieu. Intrekking revisievergunning vleeskuikenbedrijf bij besluit van 31 december 2021. I.c. wordt geoordeeld dat appellante als belanghebbende bij dit besluit dient te worden aangemerkt. Niet in geschil is dat het vleeskuikenbedrijf op 14 juni 2021 door [partij A] aan appellante is verkocht en dat het eigendom op 31 december 2021 is overgegaan op appellante. Vervolgens is op 1 januari 2022 het eigendom overgegaan op [...]. Appellante is een dag eigenaar geweest van het bedrijf en dus vergunninghouder. De koopovereenkomst tussen appellante en [partij A] was echter al op 14 juni 2021 getekend. Het wordt aannemelijk geacht dat appellante gevolgen heeft kunnen ondervinden van het besluit van 13 december 2021 en daarmee een eigen belang had bij dat besluit. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het besluit is genomen in de periode waarin [appellante], gelet op artikel 24 van de koopovereenkomst, gebruik mocht maken van de revisievergunning.

JnB 2025, 1014

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-09-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:6353](#)

college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau, verweerder.

Awb 1:2

Omgevingswet

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo)

BELANGHEBBENDE. OMGEVINGSWET. I.c. is een omgevingsvergunning voor de aanleg van twee padelbanen verleend op grond van de Omgevingswet. Tot de inwerkingtreding van de Omgevingswet was daarvoor een omgevingsvergunning op grond van de Wabo vereist. De ABRS heeft uitvoerige rechtspraak over belanghebbendheid ontwikkeld onder de werking van dit oude recht. Er wordt geen aanleiding gezien in de inwerkingtreding van de Omgevingswet om die lijn onder de Omgevingswet te verlaten.

AANGRENZENDE PERCELEN. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 24-04-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:1701](#). I.c. wordt geoordeeld dat het perceel van eisers grenst aan het perceel waarop de padelbanen zullen worden aangelegd. Gelet op de aard van de vergunde activiteiten wordt het niet uitgesloten geacht dat feitelijke gevolgen zich kunnen voordoen op een perceel dat direct aan de planlocatie grenst. Het college had daarom niet zonder aanvullend onderzoek mogen concluderen dat feitelijke gevolgen zijn uitgesloten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2025, 1015

Rechtbank Amsterdam, 16-09-2025, [ECLI:NL:RBAMS:2025:6754](#)

college van burgemeester en wethouders van Ouder-Amstel, verweerder.

Awb 5:37

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a

VERBEURTE EN INVORDERING. Last onder dwangsom voor het bouwen van een boomhut zonder de vereiste omgevingsvergunning. I.c. heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat de overtreding niet is beëindigd. Eiser heeft drie steunbalken van de boomhut niet verwijderd. Eiser heeft de boomhut (de constructie) dus niet volledig verwijderd en een deel van de boomhut gebruikt voor de constructie van het kabouterverblijf. Het had voor eiser duidelijk moeten zijn dat met de boomhut de volledige constructie werd bedoeld. Daarbij wordt van belang geacht dat het gaat om een constructie die in zijn geheel is gebouwd en waarvan alle onderdelen functioneel en bouwkundig onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden. Gelet op het voorgaande heeft eiser de dwangsommen dus verbeurd. Eiser heeft geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die maken dat het college geheel of gedeeltelijk van invordering had moeten afzien.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 1016

MK Rechtbank Oost-Brabant, 07-10-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:6158](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Omgevingswet 5.38 lid 1, 5.39 onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.9 lid 4, 8.99 lid 1 aanhef en onder b
Richtlijn Industriële Emissies (RIE) 21

OMGEVINGSWET. MILIEUBELASTENDE ACTIVITEIT (MBA). Ambtshalve wijziging omgevingsvergunning met lozingsnorm voor lozen stof perfluorbutaatsulfonzuur (PFBS). I.c. wordt geconcludeerd dat het college op basis van artikel 5.38 van de Ow in combinatie met artikel 8.99, eerste lid, onder b, en derde lid van het Bkl, verplicht was om de voorschriften van de omgevingsvergunning van SABIC te wijzigen en een lozingsnorm op te nemen. Het begrip “ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu” is een breed begrip. Er is ruimte om te bepalen hoe de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu moet vastgesteld en aan de hand van welke inzichten dat moet worden vastgesteld. Niet is uitgesloten dat een handeling eerst niet als schadelijk voor het milieu worden beschouwd en later wel, zoals bijvoorbeeld met PFBS het geval is. Verder wordt geconcludeerd dat het college de in voorschrift 1.1.1 van de omgevingsvergunning opgenomen emissienorm voor PFBS heeft kunnen opleggen aan SABIC.

Besluit waarbij het college de geldende omgevingsvergunning voor een MBA ambtshalve (uit eigen beweging) heeft gewijzigd. [...]

1. Deze uitspraak gaat over een lozingsnorm voor het lozen van de stof perfluorbutaatsulfonzuur (PFBS) in het afvalwater van SABIC die via de afvalwaterpersleiding (AWP) op de Westerschelde wordt geloosd. Het college heeft in voorschrift 1.1.1 een tijdelijke lozingseis voor 2025 en 2026 voor de jaarvracht PFBS verbonden aan de geldende omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit (MBA) van 2 april 2002 van SABIC. [...]

Bevoegdheid college op grond van artikel 8.99 van het Bkl

6. Het college heeft het bestreden besluit genomen op grond van artikel 8.99 van het Bkl. Met dit artikel moet de omgevingsvergunning voor SABIC worden gewijzigd. Partijen verschillen van mening over de vraag of er iets valt te wijzigen. Om te wijzigen moet SABIC wel een omgevingsvergunning hebben op basis waarvan het lozen van PFBS is toegestaan. Daarnaast verschillen partijen van mening of aan de toepassingsvoorwaarden voor de verplichting van artikel 8.99 van het Bkl is voldaan. [...]

7.5. De rechtbank is van oordeel dat het college de lozing van PFBS in ieder geval heeft vergund in het besluit tot wijziging van de omgevingsvergunning van SABIC van 20 juli 2023. Desgevraagd heeft het college dit tijdens de zitting bevestigd. Ook dat besluit is een wijzigingsbesluit. De Minister heeft in zijn advies opgemerkt dat met het besluit van 20 juli 2023 geen lozing van een nieuwe stof wordt vergund. Er is geen beroep ingesteld tegen het besluit van 20 juli 2023. Het is dus onherroepelijk en de rechtbank gaat uit van de rechtmatigheid van dit besluit. Het college heeft in zijn besluit van 19 december 2023 op een verzoek om handhaving van MOB met verwijzing naar het besluit van 20 juli 2023 overwogen dat niet gesteld kan worden dat de lozing van PFBS-houdend afvalwater niet is vergund. Dat besluit is ook onherroepelijk. Nu het lozen van PFBS in ieder geval in het besluit van 20 juli 2023 is vergund, kan die vergunning worden gewijzigd en kan SABIC daartegen beroep instellen. Het beroep van SABIC is daarom ontvankelijk. De rechtbank laat in het midden of en wanneer de lozing van PFBS eerder is vergund.

8. Het bestreden besluit is gebaseerd op artikel 8.99, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bkl omdat volgens het college de milieuverontreiniging die SABIC veroorzaakt, door de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu verder moet worden ingeperkt. De rechtbank staat niet alleen door het de beroepsgrond hierover van SABIC, maar ook ambtshalve voor de vraag of het college op basis van dit artikel het bestreden besluit heeft kunnen nemen. [...]

8.3. Op basis van artikel 5.38, eerste lid van de Ow beziet het bevoegd gezag regelmatig of de voorschriften van een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit nog toereikend zijn gezien de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu. Het derde lid van dit artikel biedt de grondslag voor artikel 8.99 van het Bkl. Op grond van artikel 8.99, eerste lid, onder b. van het Bkl wijzigt het bevoegd gezag de aan de omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit verbonden voorschriften als door toepassing van artikel 5.38, eerste lid, van de Ow blijkt dat de milieuverontreiniging die de activiteit veroorzaakt, door de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu verder moet worden ingeperkt. Dat artikel verplicht het college regelmatig te bezien of de voorschriften van een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit nog toereikend zijn, gezien de ontwikkelingen met betrekking tot de kwaliteit van het milieu. Artikel 8.99 eerste lid van het Bkl bevat een dwingende verplichting. In artikel 8.99, derde lid van het Bkl is bepaald dat in ieder geval sprake is van ontwikkelingen als bedoeld in het eerste lid als de door de activiteit veroorzaakte milieuverontreiniging zodanig is dat de emissiegrenswaarden die in de aan de omgevingsvergunning verbonden voorschriften zijn opgenomen, moeten worden gewijzigd of dat in die voorschriften nieuwe emissiegrenswaarden moeten worden opgenomen. Onder de werking van de Wabo was in artikel 2.31, eerste lid onder b, van de Wabo een soortgelijke verplichting opgenomen.

8.4. Met de artikelen wordt artikel 21 van de RIE geïmplementeerd. Dit blijkt ook uit de Nota van Toelichting bij het Bkl 5. Op basis van artikel 21, vijfde lid, onder a, van de RIE worden de vergunningsvoorwaarden getoetst en zo nodig bijgewerkt als de door de installatie veroorzaakte verontreiniging van dien aard is dat de bestaande emissiegrenswaarden in de vergunning gewijzigd of nieuwe emissiegrenswaarden in de vergunning opgenomen moeten worden.

8.5. In de door partijen genoemde uitspraken van de rechtbank Den Haag heeft de rechtbank geoordeeld dat onder “de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu” ook de ontwikkeling van de kennis over de kwaliteit van het milieu kan worden begrepen en dat nieuwe kennis over de milieugevolgen van de activiteiten van een inrichting daarmee de grondslag kan vormen voor een ambtshalve wijziging van de omgevingsvergunning van die inrichting.

8.6. De rechtbank volgt SABIC niet in haar betoog dat bij letterlijke lezing van artikel 8.99, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bkl dat dat artikel maar voor één uitleg vatbaar is. In dit geval is de tekst van artikel 8.99 van het Bkl niet zo duidelijk dat er voor de uitleg hiervan niet meer hoeft te worden gekeken naar bijvoorbeeld de memorie van toelichting of de achtergrond van de wetsbepaling. Het begrip “ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu” is een breed begrip. Er is ruimte om te bepalen hoe de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu moet vastgesteld en aan de hand van welke inzichten dat moet worden vastgesteld. Niet is uitgesloten dat een handeling eerst niet als schadelijk voor het milieu worden beschouwd en later wel, zoals bijvoorbeeld met PFBS het geval is]. Bovendien wordt dat begrip in artikel 8.99, derde lid van het Bkl (in tegenstelling tot artikel 2.31, eerste lid onder b, van de Wabo) verder verduidelijkt en niet eens limitatief verduidelijkt, gelet op het gebruik van de woorden “in ieder geval”. Het derde lid sluit nauw aan op de tekst van artikel 21, vijfde lid van de RIE. Daarom ziet de rechtbank ruimte voor de door het college voorgestane richtlijnconforme uitleg van artikel 8.99 van het Bkl. De rechtbank vindt steun voor die opvatting in de voormelde passages in de NvT bij het Bkl, waarin is aangegeven dat met het artikel wordt beoogd een zo groot mogelijke bescherming van de fysieke leefomgeving te bieden. Het college heeft de kennis over de eigenschappen van PFBS (en het aanmerken hiervan als ZZS), in combinatie met de informatie in het advies voor de toetsingsnorm van de afdeling Water, Verkeer en Leefomgeving van de Minister na overleg met het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) alsmede de wetenschap van de lozingen van PFBS door SABIC aan kunnen merken als een ontwikkeling die

kan leiden tot een zodanige milieuverontreiniging dat nieuwe emissiegrenswaarden in de omgevingsvergunning moeten worden opgenomen.

8.7. De rechtbank ziet niet in dat het college eerst met algemeen wetenschappelijk aanvaarde inzichten moet aantonen dat de lozing van PFBS tot een zodanige milieuverontreiniging kan leiden dat nieuwe emissiegrenswaarden in de omgevingsvergunning moeten worden opgenomen. PFBS is als ZZS aangemerkt. Het bestreden besluit is bovendien gebaseerd op de risicogrens voor PFBS van het European Commission's Joint Research Centre (JRC) voor zout water van 10 ng/l (hierna: de toetsingsnorm). Hierna zal worden beoordeeld of het college van deze toetsingsnorm mocht uitgaan. Daarnaast ziet de rechtbank evenmin in dat het college pas verplicht is tot het wijzigen van de voorschriften als milieuverontreiniging daadwerkelijk is aangetoond. Met andere woorden: het college hoeft niet te wachten met optreden totdat daadwerkelijk gevolgen van de lozing van PFBS in de Westerschelde zijn geconstateerd. Het college merkt terecht op dat de gevolgen van de lozing van PFBS zich pas na langere tijd van voortdurende blootstelling kunnen openbaren. Als het college daar op gaat wachten, is het (mogelijk) te laat. Dat neemt overigens niet weg dat het college wel de kans op het ontstaan van dergelijke gevolgen voldoende aannemelijk zal moeten maken.

8.8. De rechtbank overweegt tot slot dat het college ook geen vergelijking hoeft te maken tussen de kwaliteit van het milieu ten tijde van de ambtshalve wijziging van 2023 en de kwaliteit van het milieu ten tijde van het bestreden besluit. De actualiseringsverplichting is, gerelateerd aan de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu als zodanig en niet aan de toestand van het milieu op het moment dat de vergunning werd verleend waarop de actualisatieverplichting van toepassing is. Het verhoudt zich ook niet met de doorlopende actualiseringsverplichting in artikel 5.38 van de Ow. Anders gezegd: het college hoeft niet aan te tonen dat de kwaliteit van het milieu de afgelopen twee jaar achteruit is gegaan. Daarbij komt dat de ambtshalve wijziging van 2023 was gebaseerd op een andere grondslag, namelijk de bevoegdheid (en dus geen verplichting) om voorschriften te wijzigen in het belang van de bescherming van het milieu ingevolge artikel 2.31, tweede lid onder b, van de Wabo. Het college heeft van die bevoegdheid gebruik gemaakt en ervoor gekozen om geen lozingsnorm op te nemen maar te volstaan met monitoringsvoorschriften en onderzoeksverplichtingen. Deze keuze ontslaat het college niet van de verplichting om voorschriften te wijzigen als de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu daartoe aanleiding geeft. Daargelaten dat het college na de ambtshalve wijziging van 2023 meer te weten is gekomen over de omvang van de lozing van PFBS door SABIC door de jaren heen, en over de technische mogelijkheden voor SABIC om de lozing te beperken, is ook de kennis van het college over PFBS toegenomen. Immers, pas na de ambtshalve wijziging van 2023 heeft het college de beschikking gekregen over het advies van de Minister in de memo 'Gebruik van RIVM advieswaarden voor PFBS in impactbeoordeling PFAS lozing' van 4 september 2024.

8.9. De rechtbank concludeert dat het college op basis van artikel 5.38 van de Ow in combinatie met artikel 8.99, eerste lid, onder b,, en derde lid van het Bkl, verplicht was om de voorschriften van de omgevingsvergunning van SABIC te wijzigen en een lozingsnorm op te nemen. [...]

De juistheid van de toetsingsnorm van 10 ng/l

9. SABIC is het niet eens met de door het college gehanteerde toetsingsnorm van 10 ng/l voor zout water en onderbouwt haar kritiek daarop met een rapport van haar deskundige Opifex van 17 april 2025. [...]

De rechtbank concludeert dat het college het bestreden besluit heeft kunnen baseren op een toetsingsnorm van 10 ng/l voor zout water.

Het vaststellen van de jaarvracht

11. SABIC voert aan dat, ervan uitgaande dat de toetsingsnorm van 10 ng/l wel gehanteerd zouden mogen worden om de vergunningvoorschriften aan te scherpen, het college de immissietoets verkeerd heeft uitgevoerd. [...]

14.6. De rechtbank concludeert op grond van hetgeen hierboven is overwogen dat het college de in voorschrift 1.1.1 van de omgevingsvergunning van 2 april 2002 opgenomen emissienorm voor PFBS heeft kunnen opleggen aan SABIC. In het beroep van Sabic op artikel 1 EP EVRM ziet de rechtbank geen aanleiding voor een ander oordeel. Voor zover dat artikel van toepassing is op de vaststelling van de jaarvracht door het college door de voorschriften te wijzigen, kan onder de hiervoor weergegeven omstandigheden niet worden geoordeeld dat het besluit van het college niet voldoet aan de zogenoemde "fair balance"-toets ingevolge artikel 1 EP EVRM. [...]

Bij deze uitspraak is op 7 oktober 2025 een [nieuwsbericht](#) ("Plasticfabrikant moet lozen van PFBS in Westerschelde beperken") uitgebracht.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 25-06-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:3641](#) en [ECLI:NL:RBOBR:2025:3644](#).

JnB 2025, 1017

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 02-10-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:8229](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland.

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder g

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27, 11.31, 11.46 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74l

OMGEVINGSWET. FLORA- EN FAUNA-ACTIVITEIT. WOLF. Stellen maatwerkvoorschrift voor doden wolf. **WETTELIJK KADER.** De wolf staat sinds 14 juli 2025 niet meer op bijlage IV van de habitatrichtlijn, maar op bijlage V. De wolf staat ook niet meer op Bijlage II van het Verdrag van Bern, noch in bijlage I van het verdrag van Bonn. Het verbod van artikel 5.1. van de Omgevingswet is dan ook niet meer van toepassing op de flora-en fauna-activiteit waarbij de wolf wordt gedood. **MAATWERKVOORSCHRIFT.** De vraag of het maatwerkvoorschrift dient om de zorgplicht in te vullen, of dat hiervan – in strijd met artikel 11.31, tweede lid, van het Bal - wordt afgeweken, laat de voorzieningenrechter in het midden. Ook de vraag of met het maatwerkvoorschrift kan worden afgeweken van artikel 11.75, eerste lid, van het Bal voor het gebruik van een geweer wordt niet beantwoord. De beantwoording van deze complexe vragen leent zich niet voor de voorlopige voorzieningenprocedure. Het college heeft bij de beoordeling van de aanvraag rekening gehouden met het bepaalde in artikel 8.74l, van het Bkl. Deze bepaling is strikt genomen alleen van toepassing op aanvragen voor omgevingsvergunningen die betrekking hebben op een flora- en fauna-activiteit voor andere beschermde dier- en plantensoorten, maar omdat de staatssecretaris voornemens is de wolf toe te voegen aan bijlage IX, onder A, van het Bal als 'andere beschermde diersoort' en deze bepaling dan het toetsingskader bevat, heeft het college hier bij de beoordeling van de aanvraag van de faunabeheereenheid rekening mee gehouden. De voorzieningenrechter acht dit juist, ook nu op grond van de specifieke zorgplicht moet worden beoordeeld of er geen alternatieven zijn en of de activiteit nadelige gevolgen heeft voor in dit geval de wolf en alle passende preventieve maatregelen worden getroffen om die nadelige gevolgen te voorkomen. **ANDERE BEVREDIGENDE OPLOSSINGEN. STAAT VAN INSTANDHOUDING. RISICO.**

Geoordeeld wordt dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat het doden van de wolf noodzakelijk is en dat er geen geschikte alternatieven zouden zijn. Ook heeft het college niet onderbouwd wat de gevolgen van het doden van deze wolf zijn voor de staat van instandhouding van de populatie wolven. Bovendien is onvoldoende geborgd dat alleen wolf GW4003m wordt gedood. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt toegewezen en het maatwerkvoorschrift wordt geschorst tot 6 weken na het door het college te nemen besluit op bezwaar.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Wolf Voorthuizen mag niet worden afgeschoten") uitgebracht.

JnB 2025, 1018

Rechtbank Gelderland, 29-09-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:8094](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Montferland.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 18.1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.17

OMGEVINGSWET. BOUWSTOP. OVERTREDING. OMGEVINGSPLAN. BEGINSELPLICHT

HANDHAVING. Voor 1 januari 2024 was de bouwstop als bijzondere vorm van bestuursdwang opgenomen in artikel 5.17 van de Wabo. In de op dit geschil van toepassing zijnde

Omgevingswet, die op 1 januari 2024 in werking is getreden, is de bouwstop niet als een bijzondere vorm van bestuursdwang opgenomen. Daarvoor is doorslaggevend geweest dat de bouwstop als overbodig werd beschouwd omdat een bestuurlijke sanctie in artikel 5:2 van de Awb zodanig ruim is gedefinieerd, dat daaronder ook het treffen van beheersmaatregelen (het wegnemen of beperken van de gevolgen van een overtreding) valt. De grondslag voor de bouwstop is nu gelegen in artikel 18.1 van de Omgevingswet, in samenhang met – omdat het college in dit geval bevoegd gezag is – artikel 125 van de Gemeentewet. Aan een bouwstop kan een last onder dwangsom worden verbonden die het doel heeft om de beëindigde illegale bouwactiviteit beëindigd te houden. De grondslag daarvoor is, in aanvulling op de hiervoor genoemde bepalingen, artikel 5:32 van de Algemene wet bestuursrecht. I.c. wordt geoordeeld dat het college de werkzaamheden stil heeft kunnen leggen onder gelijktijdige oplegging van een last onder dwangsom.

JnB 2025, 1019

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-09-2025,

[ECLI:NL:RBZWB:2025:6636](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oosterhout, verweerder.

Omgevingswet (Ow) 5.1 lid 1 onder a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. OMGEVINGSPLAN.

VOORWAARDELIJKE VERPLICHTINGEN PROVINCIAAL INPASSINGSPLAN. ETFAL. Verlenen omgevingsvergunning gedeeltelijke aanleg tijdelijke ontsluitingsweg voor bedrijventerrein.

Op 1 januari 2024 is de Ow in werking getreden. De regels van het PIP [Provinciaal Inpassingsplan] maken onderdeel uit van het (tijdelijk) omgevingsplan. Tussen partijen is niet in geschil dat het project past binnen de regels die voor die bestemming gelden (artikel 5.1, aanhef en onder a). In het PIP (artikel 15.1 tot en met artikel 15.4) zijn echter ook voorwaardelijke verplichtingen opgenomen. Partijen zijn het erover eens dat niet aan de

voorwaardelijke verplichtingen onder artikel 15.2 tot en met artikel 15.4 wordt voldaan. Het PIP bevat geen regels die het college de bevoegdheid geven om van die voorwaardelijke verplichtingen af te wijken. Dat betekent dat het college alleen een omgevingsvergunning kan verlenen voor het initiatief via de procedure voor een ‘buitenplanse omgevingsplanactiviteit’ (de bopa). Ook daarover zijn partijen het eens. I.c. wordt geoordeeld dat de omgevingsvergunning op goede gronden is verleend.

Overige jurisprudentie Omgevingswet:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 06-10-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:5869](#) (voor de samenvatting van deze uitspraak zie in deze JnB onder het kopje “APV”)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 03-10-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:5838](#)
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 25-09-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:6428](#)
- Rechtbank Den Haag, 24-09-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:17464](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 17-09-2025, [ECLI:NL:RBROT:2025:11621](#)
- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 15-05-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:3256](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 1020

ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4816](#)

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c, 2.3a lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 2, aanhef en onderdeel 3

WABO. HANDHAVING. OVERTREDING. VERGUNNINGVRIJ. Last onder dwangsom verwijderen hooischuur. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de hooischuur niet op gronden staat die aan te merken zijn als ‘erf’, zoals gedefinieerd in artikel 1, eerste lid van bijlage II van het Bor. Alhoewel het perceelsgedeelte feitelijk is ingericht ten dienste van het op 70 meter afstand gelegen hoofdgebouw, namelijk als tuin, staat het bestemmingsplan deze inrichting niet toe. Zo zijn ingevolge artikel 9.1 van de planregels de voor “Groen” aangewezen gronden alleen bestemd voor openbare groenvoorzieningen zoals bijvoorbeeld parken, plantsoenen, fiets- en voetpaden en sport- en speelvoorzieningen. De groenvoorzieningen die ingevolge artikel 9.1 van de planregels zijn toegestaan zijn echter niet gerelateerd aan een gebruik ten behoeve van een woning. Gelet hierop staat de bestemming “Groen” de inrichting van de gronden als tuin ten dienste van het hoofdgebouw niet toe. Nu het bestemmingsplan de inrichting van de gronden ten dienste van het hoofdgebouw niet toestaat, is reeds hierom geen sprake van een erf, zoals bedoeld in artikel 1, eerste lid van bijlage II van het Bor. Gelet hierop is tevens geen sprake van een achtererfgebied en kon de hooischuur dan ook niet vergunningvrij worden opgericht.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4812](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Awb”);
- MK Rechtbank Gelderland, 26-09-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:8037](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 22-09-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:7979](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 1021

MK Rechtbank Noord-Nederland, 02-10-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:3957](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. OVERTREDING. NATUURVERGUNNINGPLICHT.

NIEUWE RECHTSPRAAK INTERN SALDEREN. OVERGANGSREGELING. Weigering college om handhavend op te treden tegen het agrarische bedrijf van derde-partij. I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit niet in overeenstemming is met de gewijzigde rechtspraak over intern salderen. Er is geen reden om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Het college is van een onjuiste referentiedatum en referentiesituatie uitgegaan bij de beantwoording van de vraag of voor het project van eiseres onder de oude lijn in de rechtspraak geen natuurvergunning zou zijn vereist. Voorts heeft het college onvoldoende gemotiveerd dat sprake is van een fysieke activiteit die is gestart tussen 1 januari 2020 en 1 januari 2025.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4807](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 1022

MK CRvB, 24-09-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1437](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 5

WIA. LONG-COVID. Het geschil spitst zich toe op de vraag of de verzekeringsartsen van het Uvw de beperkingen van appellante uit long-COVID juist hebben vastgesteld. Tussen de verzekeringsarts bezwaar en beroep en de door appellante ingeschakelde verzekeringsarts

bestaat een verschil van inzicht over de op 17 maart 2022 in aanmerking te nemen beperkingen, met name over de omvang van de urenbeperking en of er een beperking moet worden aangenomen vanwege de prikkelgevoeligheid van appellante. De Raad is van oordeel dat de door appellante ingeschakelde verzekeringsarts een zorgvuldig onderzoek heeft verricht en in het expertiserapport, gelezen in samenhang met de medische informatie van de behandelend sector, inzichtelijk en overtuigend heeft gemotiveerd hoe hij tot zijn conclusies is gekomen. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb, omdat de medische grondslag niet deugdelijk is gemotiveerd. De Raad draagt het Uvw op om het gebrek in het bestreden besluit te herstellen met inachtneming van wat de Raad heeft overwogen.

JnB 2025, 1023

MK Rechtbank Oost-Brabant, 03-10-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:6065](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Burgerlijk Wetboek 7:673 lid 2

Besluit loonbegrip vergoeding aanzegtermijn en transitievergoeding (Besluit loonbegrip) 2

TRANSITIEVERGOEDING. 'SOCIAAL LOON'. De rechtbank staat voor de vraag of het 'sociaal loon' een directe vergoeding is voor de op basis van de arbeidsovereenkomst te verrichten arbeid. Afgaande op de gewijzigde arbeidsovereenkomst is dat naar het oordeel van de rechtbank niet het geval. Daarin is namelijk uitdrukkelijk opgenomen dat de arbeidsomvang 33 uur per week bedraagt en welke beloning tegenover die arbeidsomvang bestaat. De aanvulling op die beloning ('sociaal loon') wordt onverplicht verstrekt.

Tussen partijen is in geschil of het 'sociaal loon' moet worden aangemerkt als loon in de zin van artikel 2, eerste lid, van het Besluit loonbegrip vergoeding aanzegtermijn en transitievergoeding (Besluit loonbegrip), en daarmee als loon in de zin van artikel 7:673, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek.

Het 'sociaal loon' is geen loon als hierboven bedoeld. Bij de berekening van het loon heeft het UWV het 'sociaal loon' daarom terecht buiten beschouwing gelaten. Ongegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 1024

MK CRvB, 30-09-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:1448](#)

college van Burgemeester en Wethouders van Rotterdam.

Participatiewet (PW) 35 lid 1

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING AANVRAAG BIJZONDERE BIJSTAND VOOR KOSTEN VAN EEN OV-ABONNEMENT VOOR KIND OM NAAR SCHOOL TE GAAN. Appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat in hun geval sprake is van uit bijzondere omstandigheden voortvloeiende kosten als bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de PW. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.4. Tussen partijen is in geschil of de reiskosten voortvloeien uit bijzondere omstandigheden. [...]

4.4.1. De school in kwestie ligt op een relatief korte afstand van het huis van appellanten. Appellanten hebben niet aan de hand van objectieve en verifieerbare gegevens aannemelijk gemaakt dat de route van hun woning naar de school van hun zoon zo gevaarlijk is dat van hem, anders dan andere kinderen die dezelfde afstand naar school moeten overbruggen, niet kan worden gevergd dat hij op de fiets naar school gaat. Appellanten hebben ook niet aan de hand van objectieve en verifieerbare gegevens aannemelijk gemaakt dat een school dichterbij geen optie is, omdat dan geen rekening wordt gehouden met het trainingsschema van hun zoon. De afstand naar de school, de route daarnaartoe en de aard van de school leveren dus noch op zichzelf, noch in samenhang gezien bijzondere omstandigheden op. Het moet ervoor worden gehouden dat appellanten graag willen dat hun zoon naar deze school gaat en daarvoor het openbaar vervoer gebruikt. Maar dat levert ook geen bijzondere omstandigheid op.

4.4.2. Dat appellant een visuele beperking heeft en appellante veel zorgtaken heeft, waardoor zij hun zoon niet op de fiets kunnen begeleiden, levert mede gezien 4.4.1 ook geen bijzondere omstandigheid op.

4.4.3. Verder is van belang dat voor gezinnen met kinderen diverse financiële toeslagen en regelingen bestaan, zoals bijvoorbeeld kinderbijslag, kindgebonden budget en – voor Rotterdamse gezinnen met een laag inkomen – de jeugdtoeslag waarmee kosten van schoolvervoer voor hun kinderen kunnen worden bekostigd. Op de zitting heeft het college toegelicht dat voor de zoon in kwestie in 2023 € 500,- jeugdtegoed is verstrekt en voor 2024 € 850,-.

4.5. Uit 4.4.1 tot en met 4.4.3 volgt dat appellanten niet aannemelijk hebben gemaakt dat in hun geval sprake is van uit bijzondere omstandigheden voortvloeiende kosten als bedoeld in artikel 35, eerste lid, van de PW.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 1025

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 06-10-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:5869](#)

college van burgemeester en wethouders van Dinkelland en de burgemeester van Dinkelland, verweerders.

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Dinkelland (APV)

APV. ALCOHOLWET. ZONDAGSWET. EVENEMENT. OMGEVINGSPLAN. Verlenen vergunning aan eetcafé op grond van de APV en ontheffingen op grond van de Alcoholwet, de APV en de Zondagswet voor bierfestival. Verzoekers voeren onder meer aan dat het bierfestival in strijd is met het omgevingsplan, het evenement onaanvaardbare geluidsoverlast veroorzaakt en geen toetsing is uitgevoerd op mogelijke effecten op beschermde soorten of natuurwaarden terwijl dit volgens de Wet natuurbescherming verplicht kan zijn bij evenementen op locaties zonder passende bestemming. I.c. wordt geoordeeld dat het bezwaar geen kans van slagen heeft. Ten aanzien van de ecologische toets wordt overwogen dat de Wet natuurbescherming is opgegaan in de Omgevingswet en dus niet meer geldt. Voor wat betreft het gestelde

ontbreken van een toets op mogelijke effecten van het Bokbierfestival op beschermde soorten of natuurwaarden geldt dat voor verlening van de bestreden vergunning en ontheffingen een ecologische toets niet is vereist. Een ecologische toets is wel vereist als een omgevingsvergunning benodigd is, wat naar voorlopig oordeel niet het geval is. Indien een omgevingsvergunning wel vereist zou zijn dan zouden de gevolgen voor beschermde soorten of natuurwaarden overigens slechts aan de orde komen in het kader van het toetsen van de uitvoerbaarheid van het project.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2025, 1026

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 30-09-2025, [ECLI:NL:RBLIM:2025:9427](#)

burgemeester van de gemeente Heerlen.

Gemeentewet 125, 174

Algemene plaatselijke verordening gemeente Heerlen (APV)

GEMEENTEWET. WONINGSLUITING. Last onder bestuursdwang sluiting van door verzoeker gehuurde woning voor drie maanden wegens exploitatie illegale seksinrichting. De burgemeester heeft de last onder bestuursdwang enkel op artikel 125 van de Gemeentewet en/of artikel 174 van de Gemeentewet en/of hoofdstuk 5 van de Awb kunnen baseren, indien de woning van verzoeker niet als woning wordt gebruikt. Het is aan de burgemeester om dat aannemelijk te maken. Verwijzing naar ABRS 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3860](#), r.o. 8. De voorzieningenrechter houdt het er voor dat verzoekers woning in elk geval ten dele door hem als woning wordt gebruikt. Gelet daarop is de burgemeester niet bevoegd om de woning te sluiten op grond van artikel 125 van de Gemeentewet en/of artikel 174 van de Gemeentewet en/of hoofdstuk 5 van de Awb. De burgemeester kan de grondslag van het besluit in bezwaar wellicht aanpassen naar artikel 174a van de Gemeentewet. Het gaat dan niet meer om de vraag of er sprake is van de exploitatie van een seksinrichting in de woning zonder vergunning, maar of er sprake is van een zodanige verstoring van de openbare orde rond de woning dat de woning moet worden gesloten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2025, 1027

MK ABRS, 01-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4646](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Huisvestingswet 2014 21

Huisvestingsverordening Den Haag 2019 (Hvv)

HUISVESTING. HANDHAVING. VERTROUWENSBEGINSEL. Lastgeving onder oplegging van een dwangsom om splitsing van woning zonder in het bezit te zijn van een woningvormingsvergunning ongedaan te maken en te houden. I.c. wordt geoordeeld dat appellante door te verwijzen naar de omgevingsvergunning van 11 augustus 2021

aannemelijk heeft gemaakt dat van de kant van het college uitlatingen zijn gedaan waaruit zij in de gegeven omstandigheden mocht afleiden dat zij geen woningvormingsvergunning nodig had voor het splitsen van de woning op de tweede verdieping. Uitgangspunt is dat het algemeen belang gediend is met handhaving en dat om die reden in de regel tegen een overtreding moet worden opgetreden. Hoewel handhaving voorop blijft staan, kan schending van het vertrouwensbeginsel reden zijn om van handhaving af te zien. Het college had bij de belangenafweging onder meer moeten betrekken dat appellante op basis van de gewekte verwachtingen investeringen heeft gedaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 1028

MK ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4814](#)

college van burgemeester en wethouders van Nunspeet (het college),
appellant.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 aanhef en onder i, 5.2, lid 1, lid 2, lid 3

WOO. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. FORMELE BESTUURLIJKE

BESLUITVORMING. INTERNE ADVISERING. Gedeeltelijke openbaarmaking memo van ambtenaar aan wethouder. Verwijzing naar conclusie staatsraad AG 09-07-

2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3096](#). De uitleg die de Afdeling in deze uitspraak geeft aan het begrip ‘formele bestuurlijke besluitvorming’ is tamelijk ruim, in navolging van de conclusie van de staatsraad AG. De uitleg die de Afdeling geeft aan de formulering dat ‘het kunnen voeren van intern beraad onevenredig wordt geschaad’ is daarentegen minder ruim dan de staatsraad AG heeft voorgesteld. I.c. wordt geoordeeld dat het college de memo in zijn geheel openbaar moet maken. Voor zover het om persoonlijke beleidsopvattingen gaat, in niet tot personen herleidbare vorm.

[...] Bespreking van het hoger beroep: formele bestuurlijke besluitvorming

[...] 7. De Afdeling stelt vast, in navolging van de staatsraad advocaat-generaal (zie 1.6 en 10.12 van de conclusie), dat niet duidelijk is omlind wat in artikel 5.2, derde lid, van de Woo onder formele bestuurlijke besluitvorming wordt verstaan. Wel is uit de wetsgeschiedenis duidelijk dat zowel de amendeur als de initiatiefnemers de wens hadden om het beroep op persoonlijke beleidsopvattingen te beperken (zie 10.17 van de conclusie) en het begrip formele bestuurlijke besluitvorming een ruim toepassingsbereik te geven (zie 10.18 van de conclusie). In de toelichting op het amendement staat alleen dat het begrip formele bestuurlijke besluitvorming betrekking heeft op alle besluiten die de betrokken bestuursorganen nemen die verband houden met hun publieke taak, zowel in de beleidsvoorbereiding, beleidsbepaling, beleidsuitvoering als de evaluatie van beleid. Of een document ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming is opgesteld, zal daarom, zoals de staatsraad advocaat-generaal ook heeft vastgesteld in 1.6 van de conclusie, van geval tot geval moeten worden beoordeeld. Daarbij dient de door de staatsraad advocaat-generaal gegeven algemene beschrijving van documenten die niet zijn opgesteld ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming als houvast (zie 1.6 en 10.21(i) van de conclusie). Het gaat in die beschrijving om documenten die niet of nog niet zijn bedoeld om aan de ambtsdrager of het bestuursorgaan voor te leggen voor een keuze uit mogelijkheden van bestuurlijk handelen of nalaten bij de taakuitoefening

door die ambtsdrager of dat bestuursorgaan, die nog niet rijp zijn, of die nog circuleren in de fase waarin het besluit nog moet worden genomen waarin er de ruimte moet zijn om gedachten en concepten uit te wisselen. Daarbij geldt dat het voor de kwalificatie als een ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming opgesteld document van belang kan zijn of het document aan de ambtsdrager of het bestuursorgaan is voorgelegd, maar dat dit niet doorslaggevend is. Verder geldt, zoals de staatsraad advocaat-generaal ook heeft vastgesteld in 10.16 van de conclusie, dat het begrip formele bestuurlijke besluitvorming niet wordt begrensd door het besluitbegrip in artikel 1:3 van de Awb.

7.1. In dit geval was sprake van interne advisering aan de wethouder Ruimtelijke Ordening en Volkshuisvesting in het kader van het traject om een bestemmingsplan vast te stellen. In de memo wordt de wethouder geadviseerd om aanvullend onderzoek te laten doen, de toelichting aan te passen en het ontwerpbestemmingsplan opnieuw ter inzage te leggen. Niet in geschil is dat dit handelingen zijn die tot de taakuitoefening van de wethouder behoren. De memo is verder bedoeld om de wethouder in staat te stellen een beslissing te nemen. De wethouder heeft op grond van het advies en in lijn daarmee ook daadwerkelijk een beslissing genomen. De memo valt niet onder de beschrijving van niet ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming opgestelde documenten, want de memo was, kort gezegd, rijp om ten behoeve van besluitvorming aan de wethouder te worden voorgelegd. De memo is dus opgesteld ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming. Voor zover het college aanvoert dat de wethouder zijn beslissing niet heeft neergelegd in een "formeel besluit", bijvoorbeeld door een beslisnota te paraferen, stelt de Afdeling vast dat, anders dan het college suggereert, uit de toelichting op het amendement of de overige door het college vermelde stukken niet blijkt dat de wetgever eisen heeft willen stellen aan de vorm van een beslissing.

[...] Bespreking van het hoger beroep: onevenredige schade aan het kunnen voeren van intern beraad

8. Dat het kunnen voeren van intern beraad door openbaarmaking in niet tot personen herleidbare vorm van documenten opgesteld ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming onevenredig wordt geschaad, moet naar het oordeel van de Afdeling aannemelijk worden gemaakt door het betrokken bestuursorgaan (vergelijk 10.9 van de conclusie). Het bestuursorgaan moet in dat kader aannemelijk maken dat het kunnen voeren van intern beraad door openbaarmaking in niet tot personen herleidbare vorm daadwerkelijk wordt gehinderd (vergelijk 1.7 en 11.3 van de conclusie). De mening over eventuele hinder, ondervonden door de betrokken ambtenaar of ambtenaren, kan daarbij een rol spelen, maar is niet beslissend, nu, meer in het algemeen, het bestuur dient te zorgen voor een goede besluitvorming en voldoende 'beleidsintimiteit' (vergelijk 10.10 van de conclusie).

8.1. Het laatste zinsdeel van art. 5.2, derde lid, van de Woo sluit toepassing van de weigeringsgronden in art. 5.1 van de Woo niet uit (vergelijk 10.22 en 10.31 van de conclusie). Dit betekent dat ook andere belangen dan het kunnen voeren van intern beraad kunnen rechtvaardigen dat documenten opgesteld ten behoeve van formele bestuurlijke besluitvorming niet openbaar worden gemaakt. Anders dan de staatsraad advocaat-generaal (zie 10.31 van de conclusie), kiest de Afdeling er niet voor om het belang van het kunnen voeren van intern beraad in te vullen met alle belangen die worden gediend met de in art. 5.1 Woo opgesomde weigeringsgronden. De Afdeling ziet daar vanuit wetstechnisch oogpunt geen reden toe. Voor zover andere belangen nopen tot het weigeren van openbaarmaking, ligt het op de weg van het bestuursorgaan om die andere weigeringsgrond of -gronden daadwerkelijk in te roepen. In het geval van informatie over de procespositie van een bestuursorgaan of publiekrechtelijk lichaam kan het bestuursorgaan de

weigeringsgrond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo invoeren (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 augustus 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3870](#), vanaf r.o. 4).

8.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht niet aannemelijk geacht dat door openbaarmaking van de memo in niet tot personen herleidbare vorm het kunnen voeren van intern beraad onevenredig wordt geschaad. Het college heeft niet met concrete omstandigheden onderbouwd dat het kunnen voeren van intern beraad in dit geval door openbaarmaking daadwerkelijk wordt gehinderd. Voor zover het college aanvoert dat het de procespositie van de gemeente of een of meer van haar bestuursorganen in het kader van de bestemmingsplanprocedure niet hoeft prijs te geven, omdat daardoor hun goed functioneren onevenredig wordt geschaad, had het dit in het kader van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder i, van de Woo kunnen doen. Het college heeft die bepaling echter niet aan de weigering van de openbaarmaking ten grondslag gelegd. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("B&W van Nunspeet moet binnen twee weken geanonimiseerde memo openbaar maken") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare manifestaties

JnB 2025, 1029

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 24-09-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:11129](#)
burgemeester van de gemeente Haarlemmermeer.

Wet openbare manifestaties (Wom) 2, 5 lid 1

WOM. BETOGING. VOORSCHRIFTEN. Besluit burgemeester om voorschrift op te leggen inhoudende dat open vuur bij een gemelde demonstratie niet is toegestaan. Niet in geschil is dat het verbranden van een boek in open vuur in dit geval een meningsuiting is in de zin van de Wom. De burgemeester heeft gesteld, noch nader onderbouwd dat het gebruiken van open vuur voor het verbranden van een boek tijdens de demonstratie zal leiden tot wanordelijkheden of zal leiden tot een gevaar voor de gezondheid. De burgemeester heeft slechts aangegeven dat er tegendemonstraties zijn aangekondigd en dat wanordelijkheden verwacht worden, maar heeft niet aannemelijk gemaakt dat juist het gebruik van open vuur bij het verbranden van een boek zal leiden tot wanordelijkheden of gevaar voor de gezondheid als bedoeld in artikel 2 Wom. De voorzieningenrechter ziet daarom geen grond om te oordelen dat een gezondheidsbelang of het belang bij het voorkomen of bestrijden van wanordelijkheden vordert dat open vuur wordt verboden om tijdens de demonstratie een boek te kunnen verbranden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 1030

MK ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4803](#)

college van burgemeester en wethouders van Doetinchem, appellant.

Awb 1:3 lid 3

WEGENVERKEERSWET. HANDHAVING. AWB-BESLUIT. Niet tijdig nemen van een besluit op het verzoek van wederpartij om handhaving van een verkeersbesluit. I.c. heeft [wederpartij] in een brief, zijnde een reactie op een ontwerp-beheersverordening, verzocht om handhavend optreden tegen het verkeer dat onbevoegd gebruik maakt van een gedeelte van de Heijendaalseweg. Dit verzoek kan niet worden aangemerkt als een aanvraag om een besluit te nemen als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Ten tijde van het indienen van het verzoek gold het besluit van 9 augustus 2017, waarin het gedeelte van deze weg gesloten is verklaard voor alle motorvoertuigen met uitzondering van bestemmingsverkeer. Het verzoek om handhaving van dit besluit komt erop neer dat controles zouden moeten worden verricht en mogelijke overtredingen worden bestraft. Het verrichten van controles is een feitelijke handeling. Daarnaast gaat het hier niet om een verzoek om tegen een concrete overtreding van een wettelijk voorschrift op te treden door het opleggen van een bestuurlijke sanctie. Evenmin gaat het om een verzoek tot het nemen van een verkeersbesluit met een verdergaande strekking dan het besluit van 9 augustus 2017. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS, 04-03-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:671](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 1031

MK ABRS, 02-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4633](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 2, 30a lid 1 a

ASIEL. NAREIS. De minister mag een aanvraag niet niet-ontvankelijk verklaren als betrokkene een internationale beschermingsstatus heeft in een andere lidstaat en alleen verblijf wenst bij zijn minderjarig kind in Nederland in het kader van nareis als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000.

1.1. Deze uitspraak gaat specifiek over de vraag of de minister de aanvraag van betrokkene niet-ontvankelijk mag verklaren als betrokkene een internationale beschermingsstatus heeft in een andere lidstaat en alleen verblijf wenst bij zijn minderjarig kind in Nederland in het kader van nareis als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000. [...]

3.2. Artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 is onder meer een implementatie van artikel 9, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Het doel van deze bepalingen is niet het verlenen van internationale bescherming, maar het mogelijk maken van gezinshereniging. Dat zijn dus twee verschillende procedures en verblijfsrechten. In dat kader had de minister de aanvraag van betrokkene moeten zien als een aanvraag om nareis als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000 en dus niet als een aanvraag om internationale bescherming. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1387](#), onder 6.1. Daarom had de minister de aanvraag niet niet-ontvankelijk mogen verklaren op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

JnB 2025, 1032

MK ABRS, 06-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4755](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling [[ECLI:NL:RVS:2024:340](#)], onder 1.1.1, komt bij de beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige met een internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat, onder meer gewicht toe aan de duur van de procedure in Nederland. Net als in dat geval acht de Afdeling bij de besluitvorming in de situatie van appellant van belang dat zij lang heeft moeten wachten op een gehoor en dat het meer dan twee jaar heeft geduurd voordat de minister op haar aanvraag een besluit heeft genomen. Omdat appellant ten tijde van haar aanvraag 15 jaar was en zich voorafgaande aan het besluit in een vormende fase van haar leven bevond, had de minister dit kenbaar bij haar besluitvorming moeten betrekken. Dat heeft de minister niet gedaan. De rechtbank heeft niet onderkend dat het besluit op dit punt niet deugdelijk is gemotiveerd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB 2025, 1033

MK Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Groningen, 06-10-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:4074](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Het Hogeland.

Richtlijn 2001/55/EG

OPVANG OEKRAÏNERS. Richtlijn Tijdelijke Bescherming. Uit de Europese Richtlijn tijdelijke bescherming vloeit naar het oordeel van de rechtbank voort dat elke lidstaat een resultaatsverplichting heeft om opvang te bieden aan ontheemden uit Oekraïne. In de nationale wet- en regelgeving is het college met die taak belast en om die reden is de rechtbank van oordeel dat het college aan de resultaatsverplichting gehouden kan worden. Dit betekent dat als de gemeentelijke opvang vol is, het college een alternatief moet zoeken. De rechtbank komt in deze uitspraak daarom tot het oordeel dat het college de door eisers gevraagde opvang niet had mogen weigeren. Eisers krijgen gelijk en het beroep is gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2025, 1034

MK ABRS, 08-10-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4715](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 a b

VREEMDELINGENBEWARING. Omzetting bewaring na intrekking asielaanvraag. Betrokkene heeft weliswaar geweigerd mee te werken aan het transport naar de gehoorlocatie en een

afstandsverklaring ondertekend, maar alleen daaruit kan niet worden afgeleid dat hij zijn asielaanvraag wilde intrekken.

3.1. Anders dan de minister betoogt, is de asielaanvraag niet pas na een uitdrukkelijke schriftelijke verklaring van een vreemdeling of diens gemachtigde ingetrokken. Uit de uitspraak van de Afdeling van 20 november 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4319](#), onder 1.4, volgt dat een uitdrukkelijke intrekking van een asielaanvraag zowel mondeling als schriftelijk kan plaatsvinden.

3.2. De minister klaagt echter terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat betrokkene op 19 mei 2024 zijn asielaanvraag heeft ingetrokken. Op die datum heeft hij weliswaar geweigerd mee te werken aan het transport naar de gehoorlocatie en een afstandsverklaring ondertekend, maar alleen daaruit kan niet worden afgeleid dat hij zijn asielaanvraag wilde intrekken. De minister heeft terecht aangevoerd dat aan die weigering verschillende andere redenen ten grondslag kunnen liggen. Uit het dossier blijkt ook niet dat betrokkene op 19 mei 2024 op een andere manier aan de minister te kennen heeft gegeven dat hij zijn asielaanvraag wilde intrekken.

[Naar inhoudsopgave](#)